



CÓ NHỮNG ÁNG VẮN 。。。。

- 9 -

“THÒONG DÀNH KỂ CHUYỆN”

Có những ngày mình muốn sống như con mèo của ba má, ngủ ba phần tư đời mình và phần còn lại là đi qua chân người khác. Không làm gì hết mà cũng không sống vô ích, chỉ đơn giản là hiện diện nhẹ nhàng!

Chúng ta đang mỗi mòn vì phải "có ích" quá nhiều, trong khi một đứa mèo nằm im trên mái nhà cũng khiến Bà Tư Lan trong xóm thấy bớt cô đơn...

Có lẽ, được ai đó thấy mình tồn tại bình yên và không vội vàng cũng là một dạng cứu rỗi!

Người ta cứ nghĩ tình yêu phải được trao cho người, cho những điều vĩ đại, cho những mối quan hệ rõ ràng.

Nhưng ba má thương con mèo què không phải vì nó biết nghe lời mà vì nó yếu. Cái yếu mềm khiến người khác khinh khi lại khiến ba má bận lòng. Có những tình thương không cần tiếng nói mà chỉ cần một ánh mắt buồn rầu, một cái nằm co trong mưa là ba má đã vội mở cửa lót cái áo cũ,...

Tình thương của ba má là thứ triết học của lòng trắc ẩn, âm thầm và bền bỉ như rễ vẹt rễ mầm len vô lòng đất nơi cửa lợ, không phô trương và không đòi đáp trả nhưng giữ cả khu vườn đời khỏi khô cằn hoang địa!

Một con vật khi được thương yêu thì dù là con gà, con vịt, hay con mèo xấu xí, nó cũng sống không khác gì một phần của gia đình. Nó không biết ngày lễ Tết, không gửi tin nhắn, không gọi hỏi thăm nhưng chính sự hiện diện của nó là chứng nhân cho thời gian chưa từng một lần tan chảy!

Chúng ta đang sống giữa vô vàn dung mạo của Bồ Tát mà không hay biết, Bồ Tát mang gương mặt ba với đôi tay chai sần buộc lại dây chuông gà. Bồ Tát đội nón lá má đi chợ, luôn nhớ để phần trái ổi ngọt cho đứa con. Bồ Tát đôi khi chỉ là một con mèo nằm bất động trên mái tôn. Tất cả là những hiện thân của lòng từ và sự hiện diện hiền lành... không giảng pháp, không tụng kinh, nhưng mỗi hành động nhỏ đều là một bài kinh cứu chuộc.

Chúng ta giữa xã hội hối hả đòi hỏi hiệu suất và sự “ích lợi” triền miên lại dễ quên mất rằng sự hiện diện lặng lẽ không đòi hỏi gì chính là một dạng cứu rỗi. Một con mèo nằm yên, một cụ già ngồi hong nắng, một người cha chỉ hỏi “con ăn cơm chưa?” – đó là Pháp âm không lời của các vị Bồ Tát đang âm thầm khai thị ta mỗi ngày.

Có thể Bồ Tát Mèo không nói được tiếng người. Nhưng chính cái cách nó cuộn tròn trong nắng, thở đều, không bon chen, không vội vàng... lại là Pháp thâm sâu về bản thể, rằng chỉ cần ai đó thấy mình vẫn đang sống yên lành cũng đã là một hình thái của tình yêu thương vĩnh cửu!

Thường Dành

* trích Facebook THƯỜNG DÀNH KỂ CHUYỆN